

## [Bjerring.]

fastsaa den sørgelige Kendsgerning ved Hjælp af nogle ganske faa Tal.

I 1924—25 var Antallet af de Hovedpersoner, der havde modtaget egentlig Fattighjælp, 39 800, og i Oktober 1930—31 var dette Tal steget til 64 047. Men foruden den herskende store Arbejdsløshed og Erhvervskrisen er der ogsaa en anden og ikke mindre vægtig Grund, der taler til Gunst for det foreliggende Lovforslag, og det er de Urimeligheder og den Mangel paa System, der kendetegner den nugældende Fattiglovgivning. Efter den nugældende Fattiglovgivning betragtes enhver Hjælp som egentlig Fattighjælp, medmindre der er gjort Undtagelse herfra i Lovgivningen, og dette er Tilfældet uden Hensyn til den trængendes Værdighed og uden Hensyn til Grunden til Trangen og uden Hensyn til Hjælpens Art, Størrelse eller Omfang. Der til kommer, at Fattighjælps Virkninger knyttes til enhver Fattighjælp, saaledes at en lille Hjælp til Medicin, en forbigaaende Hjælp i Anledning af Sygdom, lidt Hjælp til Husleje og andre Smaaydelser fra Fattigvæsenets Side har samme Virkning paa Modtageren som i de Tilfælde, hvor den paagældende er under fuldstændig Fattigforsørgelse. At dette er en urimelig Ordning, kan sikkert alle være enige om, og jeg vil henvise ærede Medlemmer, der interesserer sig for dette Spørgsmaal, til at se i Socialministerens Værk om Fremtidens Forsørgelsesvæsen. Der findes hele dette Spørgsmaal udførligt behandlet, og det vil deraf ses, hvilke Urimeligheder den nugældende Lov indeholder.

Naar man nu skal tage Standpunkt til dette Spørgsmaal, er jeg ganske sikker paa, at man ogsaa ud fra økonomiske Synspunkter vil gøre Modstand mod dette Forslag. Men det forekommer mig, at man ikke ud fra økonomiske Synspunkter kan begrunde en Modstand imod Forslaget, da det foreliggende Forslag ikke koster det offentlige en rød Øre. Den Hjælp, der her ydes, skal under alle Omstændigheder ydes, fordi den haarde Nød tvinger de paagældende til at modtage Fattighjælp. Jeg har som mangeaarig Formand for Forsørgelsesvæsenet i den By, hvor jeg hører hjemme, gjort den Erfaring, at Folk kun i yderste Nød henvender sig til Fattigvæsenet. Æresfølelsen er heldigvis saa stærkt udviklet i Arbejderklassen, at man ikke uden tvingende Grund henvender sig til Fattigvæsenet for at søge Hjælp, og jeg har adskillige Eksempler paa de fattigunderstøttedes fortvivlede Kamp for at undgaa

Fattigvæsenet. Men selvfølgelig, naar selv de bedste Bestræbelser ikke slaar til, kan man blive tvunget til at melde sig til Fattigvæsenet. Det forekommer mig, at dette Lovforslag kan der ikke ydes nogen Modstand imod ud fra økonomiske Synspunkter, fordi det ogsaa er min Erfaring, at det betaler sig i højeste Grad at holde Folk udenfor Fattigvæsenet, idet Fattigunderstøttelsen, dette at bringe Folk ind under Fattigvæsenet, er den dyreste Form for Forsørgelse, som eksisterer. Man vil undertiden hævde, at saa slapper og svækker man Selvopholdelsesdriften, Erhvervs- og Selvhjælpsenergien og alt, hvad man nu kan kalde det, men jeg har den Opfattelse, at naar man hjælper i rette Tid og paa rette Sted, uden at det har Fattighjælps Virkninger, er det absolut den mest økonomiske og den mest fordelagtige Ordning.

Jeg vil nu haabe, at dette lille Lovforslag, som er af den allerstørste Betydning for de af Krisen haardt ramte Medborgere, maa faa en velvillig og hurtig Behandling her i Rigsdagen. Jeg har nogen Grund til at tro, at dette vil ske, fordi et Medlem af det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Fraenkel, da et Forslag om Eftergivelse af Fattighjælp den 22. Maj 1929 var til Behandling her i Rigsdagen, udtalte følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere — det staar i Rigsdagstidenden for 1929 Sp. 5642:

„Jeg vilde tænke mig, at hvis Forslaget kunde omdannes saadan, at det kun gjaldt dem, der paa Grund af Arbejdsløsheden var kommet paa Fattigvæsenet, vilde det kunne blive modtaget her af alle Partier, i alt Fald vilde jeg afgive min Stemme for det i saa Tilfælde.“

Der siger det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at hvis Forslaget gik ud paa at hjælpe dem, der paa Grund af Arbejdsløshed og Erhvervskrise var kommet ind under Fattigvæsenet, saa vilde han stemme for det, og saa var han overbevist om, at det ogsaa i hans Parti vilde blive modtaget med Velvillie. Nu er det ifølge dette Lovforslags § 1 netop alle dem, der paa Grund af Arbejdsløshed og Erhvervskrise er kommet i Vanskeligheder og kommet ind under Fattigvæsenet, som man vil fritage for Fattighjælps Virkninger, og saafremt saadanne Anskuelse, som fandt Udtryk i de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Fraenkel her fremkom med, har Raaderum indenfor det konservative Folkeparti, skulde der jo være gode Muligheder for Vedtagelsen af dette Lovforslag. Jeg er ganske overbevist om, at man ude omkring i Befolkningen,